

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.IV.30.164/2013/3.szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Pencz Kamilló ügyvéd által képviselt **(felperes neve, címe)** alatti lakos felperesnek – a Makai és Szabó-Nagy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Szabó-Nagy Péter ügyvéd) által képviselt **(alperes neve, címe)** alatti lakos alperes ellen váltókezességre alapított perében a Kecskeméti Törvényszék 2013. április 11. napján kelt 9.G.40.023/2013/15. számú – 17. sorszám alatt kijavított – ítéletével szemben az alperes 16. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban – melyben a felperes csatlakozó fellebbezéssel élt – meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, fizessen meg a felperesnek 3 napon belül 30.000,- (Harmincezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, rójon le pótlólag 8 napon belül – leletezés terhe mellett – 16.800,- (Tizenhatezer-nyolcszáz) Ft csatlakozó fellebbezési illetéket, míg az alperest, hogy rójon le pótlólag ugyanígy 38.400,- (Harmincnyolcezer-négyszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A perben nem álló **E...** Zrt. – mely cégnek ügyvezető igazgatója az alperes – 2011. november 8. napján két saját váltót állított ki 2012. október 25-i esedékességgel összesen 61.859.000,- Ft összegben, mindkét váltót aláírta kezesként az alperes. A felperes lejáratkor a két váltót az **E...** Zrt. számlavezető bankjához beszedésre benyújtotta, azonban – az **E...** Zrt. idő közbeni felszámolási eljárásának megindulására tekintettel – nem járt eredménnyel.

A felperes keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alperest váltókezesség jogcímén 61.859.000,- Ft tőke és annak 2012. október 25. napjától a kifizetés napjáig járó 6 % mértékű váltókamata, valamint 185.685,- Ft váltódíj, továbbá a perköltség megfizetésére.

Az alperes – a fizetési meghagyás kibocsátásával indult eljárásban ellentmondással élt –, a perben az első tárgyalás előtt a felperes követelését elismerte, kérte az elismerésre tekintettel az eljárási illeték mérséklését, valamint, hogy a bíróság a Pp. 217. § (3) bekezdése alapján 60 havi egyenlő részletekben való teljesítés lehetőségét biztosítsa részére arra hivatkozással, hogy magánszemélyként vagyoni és jövedelmi viszonyai az egyösszegű teljesítést nem teszik lehetővé.

A felperes kérte az alperes részletfizetés engedélyezése iránti kérelmének elutasítását.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy a felperes felé fennálló 61.895.000,- Ft váltótartozását és annak 2012. október 25-től a kifizetés napjáig járó 6 %-os váltókamatát, 185.685,- Ft váltódíjat 16 havi részletben fizessen meg a felperes részére akként, hogy 15 hónapon keresztül havi 4.000.000,- Ft és annak 2012. október 25-től a kifizetés napjáig járó 6 % mértékű kamatát köteles megfizetni minden hónap 10. napjáig. Az első részlet 2013. május 10-én esedékes, míg az utolsó, 16. havi részletként 1.895.000,- Ft tőke és annak 2012. október 25. napjától a kifizetés napjáig járó 6 %-os kamata és 185.685,- Ft váltódíj megfizetésére köteles. Rögzítette, hogy bármely részlet elmulasztása esetén az egész tartozás esedékessé válik. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 3 napon belül fizessen meg a felperes részére 1.000.000,- Ft perköltséget, mely az ítélet indokolása szerint a felperes által az eljárás során lerótt és mérsékelt illetékből, valamint 580.000,- Ft felperesi jogi képviselő részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja, illetve (2) bekezdés alapján megállapított ügyvédi munkadíjból áll. Utalt arra, hogy a felek az eljárás során megkíséreltek egymással megállapodást kötni, melynek során a felperes biztosíték nyújtása mellett 36 havi részlet biztosítására látott lehetőséget, azonban az egyezség megkötésére nem került sor.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 217. § (3) bekezdésében foglaltak alapján a felek méltányolandó érdekeinek körében vizsgálta a kérelmező jövedelmi és vagyoni viszonyait és a jogosult oldalán a teljesítéshez fűződő érdeket. Megállapította, hogy az alperes és házastársa, valamint az alperesnek a kifizetésben segítséget nyújtó gyermekei 2011. évre kimutatott jövedelméből a havi 4.000.000,- Ft rendezésének lehetősége nem következik, ennek ellenére a bíróság az egy havi összeg mértékének meghatározásakor értékelte azt, hogy az alperes saját előadása szerint havi 2.000.000,- Ft-ot képes a tartozás rendezésére fordítani, és azt is, hogy az alperes részéről a követelés peresítését megelőzően tett felszólítás alapján teljesítés, kifizetés nem történt. Figyelembe vette továbbá azt az alperesi állítást is, hogy gyermekei rendelkezhetnek a kielégítésbe bevonható vagyontárgyakkal, ezért 16 havi részlet engedélyezéséről határozott.

Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és 60 havi egyenlő mértékű részletfizetés, vagy másodlagosan 36 havi, 1-12. hónapban 1.000.000,- Ft, 13-21. hónapokban 2.000.000,- Ft, majd 3.000.000,- Ft-os részletfizetés engedélyezését. A perköltség részeként megítélt ügyvédi munkadíj kapcsán kérte az ítélet megváltoztatását akként, hogy a felek az

ügyvédi költséget maguk viseljék, másodlagosan kérte a felperesi ügyvédi munkadíj összegének 5.000,- Ft-ra való leszállítását. Fellebbezése indokaként előadta, hogy a felperesi keresetet elismerte, az elsőfokú eljárás a részletfizetési kérelemről szólt, melynek teljesítését felperes annak ellenére ellenezte, hogy korábban 60 havi részletfizetésben megállapodtak. A kérelem teljesítése indokaként előadta, hogy méltánylást érdemlő körülményei miatt indokolt a részletfizetés, anyagi és vagyoni helyzete alapján nem képes a követelés egyösszegű teljesítésére. Hivatkozott arra, hogy a fizetési kötelezettség az E... Zrt. „f.a.” céget terheli, mely felszámolás alatt áll. Az adós több milliárdos forgalmat bonyolító társaság volt, azonban az alperestől, mint magánszemélytől nem várható el, hogy egyösszegben, rövid teljesítési határidővel fizessen meg egy olyan összeget, melyből hozzá pénz nem került. Előadta, hogy az elismert tartozás nagyságú, mely jelentős terhet ró a családjára, emiatt át kell alakítania gazdálkodását, folyó kiadásait át kell szerveznie. Ez a mezőgazdasági üzleti év közepén nem lehetséges, és felborítaná a gazdálkodást.

Az ügyvédi munkadíj kapcsán előadta, az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy jelen per tárgya meg nem határozható pertárgyértékű részletfizetési kérelem volt, ennek óradíja a jogszabály szerint 5.000,- Ft. A felperes nem igazolta a jogi képvisellel ténylegesen felmerült és megfizetett költségeit, így ezeket nem lehet megtéríteni.

A felperes csatlakozó fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó részének részbeni megváltoztatását, a javára megítélt ügyvédi munkadíj 1.000.000,- Ft-ra történő felemelését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság és az alperes tévesen értékelte a munkadíj szempontjából releváns körülményeket. Az eljárás fizetési meghagyás kibocsátásával kezdődött, az alperes már ekkor is elismerhette volna a felperesi követelést, azonban ellentmondással élt. A felperes a csatolt ügyvédi megbízási szerződésben egyértelműen meghatározta a megbízási díj számításának módját, mely eltér a 32/2003. (VIII.22.) IM rendeletben foglaltaktól. A felperesi jogi képviselő fizetési meghagyás iránti kérelmet nyújtott be, keresetlevelet szerkesztett, továbbá négy tárgyaláson vett részt. Álláspontja szerint az ügyvédi munkadíjat nem lehet kizárólag a kifejtett tevékenységhez arányosítani, a jogszabály számítási rendjéhez képesti korrekció nem terjedhet odáig, hogy a mérlegelés során a pertárgyérték teljesen figyelmen kívül maradjon. Hivatkozott a BH 2003/473. számú eseti döntésre, melyben a Legfelsőbb Bíróság az ügyvédi munkadíj meghatározása során kifejtette, hogy nagyobb felelősséggel jár a jogi képviselő részére a magasabb pertárgyértékű ügy. Álláspontja szerint az indokolatlan és következtelen munkadíj mérséklés rontja az ügyvédségbe és a bíróságokba vetett bizalmat, az ügyvédi munkáról alkotott értékítéletet, kétséget kelt az ügyvédi megbízási szerződések hitelességét és tisztességességét illetően, tervezhetetlenné és kiszámíthatatlanná teszi a bírósághoz fordulás költségkihatásait.

A fellebbezés, valamint a csatlakozó fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges körben a tényállást helyesen állapította meg, abból a jogszabályoknak megfelelő következtetést vont le, döntésének indokaival az ítélet táblája egyetért.

Az alperes fellebbezésében kérte a részére engedélyezett részletfizetés módosítását, többszöri részletekben történő teljesítés engedélyezését.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt, a Pp. 217. § (3) bekezdése szerint a bíróság a kötelezettségnek részletekben való teljesítését is elrendelheti.

A Legfelsőbb Bíróság PK 187. számú állásfoglalása szerint az ítéletben megszabott kötelezettség teljesítési határidejének megállapításánál az eset összes körülményeit figyelembe kell venni. Döntő tényező lehet a követelés jogcíme, rendeltetése, a felek helyzete és perbeli jogállása és ahogy az elsőfokú bíróság is utalt rá, vizsgálandó az is, a lejárat után az adós mutatott-e hajlandóságot az önkéntes teljesítésre. A perbeli esetben megállapítható, hogy az alperes az E... Zrt. 61.895.000,- Ft tőkeösszegű váltótartozása kapcsán vállalt kezességet 2011. november 8. napján, mely társaságnak ügyvezetője, igazgatója volt, minden releváns körülmény ismeretében vállalt készfizető kezességet. Az alperes hivatkozott arra, hogy a felperessel 60 havi részletfizetésben megállapodott, mely állítást a perben a felperes vitatott, és a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére az alperes állításait bizonyítani nem tudta. A felperes előadása alapján megállapítható, hogy biztosíték nyújtása mellett 36 havi részletfizetés engedélyezése tárgyában folytatott tárgyalásokat az alperessel, mely eredményre nem vezetett. Az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, amikor mérlegelve az alperes, valamint gyermekeinek vagyoni helyzetét, 16 havi részletfizetést engedélyezett.

Lényeges körülmény, hogy a váltótartozás 2012. október 25. napján vált esedékessé, azonban a részletfizetést az alperes nem kezdte meg.

Önmagában az a körülmény, hogy az alperes vagyoni helyzete kedvezőtlen, nem ad alapot a részletfizetés módosításához, mivel a hosszabb teljesítési határidő az adós részére nyújtott kedvezmény, mely kedvezményhez való jogosultságát az adós elveszíti, ha teljesítési készséget egyáltalán nem mutat és a részletekben való törlesztést meg sem kezdi (BH 1995/538. számú eseti döntés). Az ítélet tábla álláspontja szerint, mivel az alperes a törlesztését az elsőfokú ítélet meghozataláig – elismerése ellenére – meg sem kezdte, helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy több részletben való teljesítés engedélyezése sértené a felperes teljesítéshez fűződő érdekét. Az ítélet tábla utal arra, hogy teljesítés az alperes részéről még az általa vállalt részletekkel sem történt a másodfokú tárgyalásig, ami szintén arra utal, hogy további részletek engedélyezése a felperes méltányos érdekeit sértené.

Az alperes kérte az elsőfokú bíróság által a felperesi jogi képviselő részére megállapított ügyvédi munkadíj leszállítását. Álláspontja szerint, mivel az ügy meg nem határozható pertárgyértékű, mert annak tárgya a részletfizetési kérelem elbírálása volt, ennek óradíja a jogszabály szerint 5.000,- Ft. A felperes csatlakozó fellebbezésében kérte az ügyvédi munkadíj 1.000.000,- Ft-ra való felemelését.

Gf.IV.30.164/2013/3.szám

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerint a fél pernyertessége esetére igényelheti, hogy részére a bíróság az ügyvéd munkadíjának és készkiadásainak címén kötelezze a pervesztes

felet, a fél és képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben foglaltak szerint. A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdés alapján megállapított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Jelen esetben a felperes és a jogi képviselője között megbízási szerződés jött létre az ügyvédi munkadíjra vonatkozóan, melynek 4. pontja szerint a megbízottat a fizetési meghagyásos eljárásban való képviseletért az érték 3 %-a + ÁFA, a bírósági elsőfokú eljárásban 6 % + ÁFA megbízási díj illeti meg, míg a másodfokú bírósági eljárásban az elsőfokú eljárás díjával azonos összegű megbízási díjra jogosult. A fenti megbízási díjon túlmenően a megbízó köteles a megbízással kapcsolatban a megbízottnál felmerülő egyéb költségeket viselni, ilyen a gépkocsi használat költsége.

A Pp. 24. § (1) bekezdése szerint a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke az irányadó, ezért ellentétben a felperesi hivatkozással, jelen per tárgyának értéke meghatározható, a felperesi követelés összegével egyezően 61.895.000,- Ft, mely alapján a megbízási szerződés szerint ügyvédi munkadíjként a fizetési meghagyásos eljárásban elszámolható munkadíj 1.856.850,- Ft, míg a peres eljárásban 3.713.700,- Ft nettó összeget jelentene. Megbízási szerződés hiányában a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a)-b) pontja szerint a pertárgyérték után számítható ügyvédi munkadíj nettó 2.056.850,- Ft lenne, így megállapítható, hogy a megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíj túlzott mértékű. Az előbbiekre tekintettel, figyelembe véve azt a körülményt is, hogy bár az alperes a fizetési meghagyásos eljárásban ellentmondással élt, azonban a perré alakult eljárásban az első tárgyalást megelőzően a felperes követelését elismerte, és ezt követően a felek között az egyeztetés már a részletfizetés tárgyában folyt, megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányosan mérsékelte az ügyvédi munkadíj összegét, figyelemmel volt arra is, hogy a perben tartott négy tárgyalási napon a felperes minden esetben megjelent. Mindezek alapján a felperes javára megítélt ügyvédi költség felemelésének és leszállításának nincs helye.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak alapján helybenhagyta.

Az alperes a másodfokú eljárásban nagyobb részben pervesztes lett, ezért a Pp. 81. §-a alapján a felperes részére perköltség fizetésére köteles, melynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésében foglaltak figyelembevételével a felek között létrejött megbízási szerződésben szereplő túlzott megbízási díj mértékére, valamint a fellebbezés tárgyára tekintettel mérsékelt összegben 30.000,- Ft-ban állapított meg.

- 6 -

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 48. §-a szerint, ha a fellebbezés kizárólag a határozatban engedélyezett részletfizetési kedvezmény módosítására vonatkozik, az illeték 8.000,- Ft, azonban az alperes fellebbezése a perköltség összegét is érintette, ezért az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján 46.400,- Ft fellebbezési illeték lerovására köteles – melyből csak 8.000,- Ft-ot rótt le –, ezért a bíróság az Itv. 74. § (2) bekezdése alapján – leletezés terhével – kötelezte a különbözeti illeték lerovására.

A felperes csatlakozó fellebbezésének illetéke az Itv. 46. § (4) bekezdése alapján 16.800,-

Ft, melyet a felperes nem rótt le, ezért az ítéltábla – leletezés terhével – ezen illeték pótlólagos lerovására kötelezte.

Szeged, 2013. szeptember hó 19. napján

Dr. Mányoki Zsolt sk.	Dr. Gaálné Dr. Jobbágy Ildikó sk.	Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla sk.
a tanács elnöke	előadó bírő	táblabírő